

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Jan. Jurančič: K novem letu. — Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca januarija. — Posavski: Ali je premakljivo delo že dokaz umnega čebelarjenja? — Dopisi. — Raznoterosti. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva. — Naznanilo. — Občni zbor Slov. čebelarskega društva.

K novem letu.

Zopet je ntonilo eno leto v brezkončno morje preteklosti in pričelo se je novo. Kakšen vtis in vpliv ima v občnem življenju ta vsakoletna prememba, ne bomo tukaj opisovali, temveč hočemo to opazovati le iz čebelarskega stališča. Vesten čebelar, ko prebrede vse vesele in tužne dogodke celega leta, postoji na staroletnem pragu ter se obrne nazaj in pregleda vse, kar je v čebeloreji doživel v preteklem letu, kar je storil dobro ali kar napačno, kolikor si je pridobil znanja po raznih skušnjah, in slednjič še pretehta tudi denarne dohodke. Potem se obrne naprej in skuša prodreti s svojimi duševnimi očmi tudi prihodnost in osodo novega leta; prevdarja, kaj bode trebalo storiti, kaj predrugčiti in zboljšati v novem letu.

Pri nas na Štajarskem nam letno slovo ni izvabilo grenkih solz, ker tako slabih letin smo še malo doživeli. Navdaja nas pa vendar sladka nada: Za slabim letom pride vselej boljše.

Dragi mi udje čebelarskega društva! Tudi mi se ozrimo o koncu leta nazaj na skupni uspeh svojega delovanja, na naše „slovensko čebelarsko društvo!“ Kaj bomo videli, — ali se bo naš duh zadovoljil s tem pogledom? — Gotovo! Po vsej pravici smemo soditi, da je za prvo leto velikanski korak; tako lepo število udov doseči v prvem letu, to je vse pohvale vredno. Upanje je zagotovljeno, da se nam ne ponesreči ta stopinja zdaj, ko se je

slovenski narod na tej strmi poti vtretjič povspel proti visočini časa.*) Začetek in podlaga sta dobra; ako storimo mi udje svojo dolžnost, tedaj društvo ni več v nevarnosti, temveč v par letih bo imelo gotovo 1000 udov. Potem se pa tudi lahko naš list zboljša, da bo gotovo vreden, kar velja.

Dovolji mi, dragi „Slovenski čebelar“, da izrečem za novo leto svoje prisrčne želje:

Predragi udje! Ostanimo zvesti našemu društvu in „Slov. čebelarju“, kakor je ta zvest svojemu cesarju, s kojim je letošnje tužne in vesele ure delil ter nam svoje sočutje javno pokazal; bodimo zvesti in stanovitni udje društva, odrajtujmo udnino **točno** in **redno**; zraven pridobivajmo pa še novih udov! Ako vsak sedajni ud v novem letu pridobi le enega tovariša, ima društvo blizo 1000 udov.

Bog daj merodajnim organom pomoči v novem letu, da vodijo društvo razumno in pametno po poti pravega razvitka in povzdige, da spoznajo resnico od zmote in domišljije!

Celemu društvu želim v novem letu obilo uspeha, posameznim udom pa doživeti pri čebelah mnogo koristi, sreče in veselja!

Čebelarskim pozdravom!

Jan. Jurančič.

Čebelarjeva opravila meseca januarija.

Vsem čebelarjem slovenskim, srečno novo leto! Želim, da bi bilo novo leto za čebelarje srečneje od starega; da bi si ohranili l. 1899. v boljšem spominu, kakor si bodemo l. 1898., to za čebelarje tako slabo leto! — Vse leto naj bi bilo za čebelorejo ugodno vreme, da bi cvetke močno medile, tako po senčnih gozdih, kakor po rodovitih njivah in krasnih naših livadah slovenskih. Želim dalje, da bi prezimile čebele srečno, ter ostale zdrave. Zdrave čebele bodo storile svojo dolžnost — priganjati k delu, jih ni treba nikdar. — Tedaj zdravje čebelarjem, zdravje čebelam, pa ugodno vreme, to je moje voščilo, moja želja, katero naj izpolni ljubi Bog, kateri naj blagoslovi naše delo, naš trud!

S to željo pričnem svoje namenjeno delo.

Katera opravila ima toraj čebelar meseca januarija?

Ta mesec pri čebelah prav malo. Čebele ljubijo toploto ter so zelo občutljive proti mrazu. Zaradi tega se o zimskem času stisnejo v kepo ali grozd ter tako neprostoovoljno počivajo ter čakajo ljube spomladi. V tem času hočejo imeti poleg pičle hrane — 1 kg medu za januar — edino le mir. Vsak nemir jim zelo škoduje; bodisi da se ločijo od kepe ali grozda ter osamele otrpnejo in poginejo od mraza; bodisi da jedo vsled nemira preveč, ter zbolijo vsled tega lahko za grižo. Pazi toraj, dragi čebelar, da bodo imele čebele mir; odstrani vse, kar povzročuje nemir! V zimskem času se naselijo v čebelnjaku kaj rade miši in podgane, ter napravijo lahko veliko

*) Kolikor je namreč meni znano, je zdaj tretjič, kar se je na Slovenskem ustanovilo čebelarsko društvo in čebelarski časnik.

škodo, ne samo da vznemirjajo čebele, ampak razglodajo dostikrat izletalnice ter se prikrađejo v panj, kjer mrevarijo, da je groza ter uničijo vse ljudstvo. Tudi navadna rovka (špicmiš), katera spada k žužkojedom, se rada vtihotapi v panj ter naredi veliko škodo. Nastavljaj toraj pasti in pripri izletalnice z luknjičastim, plehatim zapahom, da ne more nobena žival v panj, pač pa zrak! V nekaterih krajih škodujejo ptiči zelo čebelam, zlasti tam, kjer čebelarijo brez čebelnjakov, v velikih panjih, katere imajo postavljene kar na prostem, n. pr. v Nemcih. Na take panje priletijo senice, zelene žolne, kljujejo na panj ter privabijo s tem čebele iz panja, katere hitro pohrustajo. Prigodilo se je tudi, da je zelena žolna prekljuvala panj ravno v isti visočini, kjer so prezimovale čebele ter vse pokončala. Pri nas se ni bati tega sovražnika, ker čebelarimo v tem oziru bolj praktično kot Nemci. Naše panje postavimo v čebelnjak, katerega po zimi zapremo, da ne morejo ptiči do njega, pa tudi sape, solnčni žarki in mraz ne.

Ako je januar zelo mrzel, pokrij panjove, — ako nisi tega že popred storil — zadej s primerno odejo, da se ne napravi srenj v panjih, kateri lahko vse ljudstvo uniči. Pazi pa, da storiš to, kolikor mogoče mirno, da ne motiš čebel.

Pripeti se pa tudi — zlasti v južnih in solnčnih krajih — da je v januariju kak dan prav lep in topel. Ako kaže toplomer v senci 8—10° R. toplote in ni snega, potem smeš izpustiti čebele brez skrbi, da izletijo in se osnažijo. To jim koristi zelo! Ako je pa še mnogo snega, in če tudi je toplo, vendar ne svetujem odpreti čebel, ker se istim preveč blišči, da zgube vid, popadajo v sneg, ter tam poginejo.

Siliti k temu izletu, jih pa ni treba! Čebele, katere so potrebne snaženja, takoj izletijo same, one pa, katere izleteti nočejo, počutijo se gotovo dobro. Pusti jih toraj v miru! Navadno so najboljši panji oni, kateri izletijo zadnji. Proti mraku pa zopet zapri izletalnice ter vrata čebelnjaka.

To je vse, kar ima opraviti čebelar pri čebelah v tem mesecu. Poleg tega ima pa še druga opravila. Napravlja naj v tem času panje in okvirčke. Prav dobro je, da izdeluje vsak čebelar sam panje; prihrani si s tem mnogo. Zdaj je čas za to delo, zdaj pripravljaj panje, da ne boš v zadregi za časa rojenja! Slab kmetovalec, ako popravlja ali pripravlja oralo, kadar že drugi orjō; slab čebelar, ako dela panje, kadar že roj visi na veji.

Ob nedeljah in praznikih pa sédi za peč, ter prebiraj čebelarske knjige; koristilo Ti bode! Slovenci imamo sicer še malo čebelarskih knjig, a beri vsaj te, katere imamo. Kupi ali izposodi si Černe-tovo „Umno čebelarstvo“, Porentov „Novi panj“, ali če moreš dobiti „Slovensko čebelo“ in knjižico o čebelarstvu, katero je pred več leti izdala družba sv. Mohora ter — ako še nisi — pristopi kot član k slovenskemu čebelarskemu društvu in beri društveni list. Ako so Ti na razpolago čebelarske knjige in listi drugih narodov, beri tudi te skrbno; samo previden bodi, ter ne poskusi precej vsega, kar se Ti bode dopadlo v tujih knjigah in listih. Ni vse za našo čebelo, kar je dobro za nemško ali laško. Marsikaj se bere lepo, a izgotoviti isto je težko ter večkrat tudi škodljivo. Kolikokrat zapelje ravno knjiga,

zlasti čebelarja - novinca, da hitro poskuša na svojih čebelah, kar bere v knjigah; a mu kaj rado spodleti, ter ima škodo, namesto dobička. Potem zgubi pa še veselje do čebelarstva, češ da z istim nič ni, ter odvrta še druge od tega. Predno vpelješ kako novotarijo pri svojih čebelah, posvetuj se s kakim izkušenim čebelarjem, saj imamo Slovenci tudi nekaj takih. Poskušnje naj delajo čebelarji-veščaki, in k takim hodi v svete! To je še najboljša knjiga za čebelarja-novinca.

V čebelarskih listih je tudi vse polno ponudeb, priporočil za razno čebelarsko orodje. Ta ponudba hvali to, druga ono orodje. Pisano je tako mikavno, da bi naročil rad kar vse. A tudi tukaj bodi previden ter se posvetuj tudi v tem oziru z veščakom. Zapomni si: Pravi čebelar potrebuje malo orodja!

To so navodila, katera podajam slovenskim čebelarjem — zlasti novincem — za mesec januar.

V Grahovem, na sv. Štefana dan 1. 1898.

Hinko Likar.

Ali je premakljivo delo že dokaz umnega čebelarjenja.

Mnogim se zdi tako: umno čebelarstvo in premakljivo delo sta neločljiva. Jaz pa, podprt z mnenjem najprebrisanejših čebelarjev, pravim: „Premakljivost satovja je res temelj na kojem je sezidano umetno poslopje našega čebelarstva; le z njegovo pomočjo je bilo mogoče opazovati tako natančno življenje, delovanje in razvoj skrivnostne žuželke; tudi je premakljivo satje prevažen pripomoček za umnorejo čebele in skoro nemogoče mi je misliti si umno čebelarstvo brez premakljivosti, vendar pa trdim: Nikakor ne stoji in ne pade umno čebelarstvo s premakljivim delom; v premakljivosti sami ne tiči „umno ali racijonelno.“ Dejanski dokaz temu so, poleg drugih, zlasti lineburški čebelarji, ki se ne morejo ločiti — kljub vsemu drugotnemu napredku — od svojih starih, preskušanih peharjev. In zakaj ne? Oni znajo v svojih slamnatih peharjih ravno tako racijonelno, t. j. umno, čebelnemu bistvu primerno čebelariti, kakor umni čebelarji nove šole v premakljivih panjovih. Torej tudi v naših navadnih kranjskih panjovih je umno čebelarstvo mogoče. Da naše naslovno vprašanje ne moremo in ne smemo vedno z „da“ odgovarjati, nam kažejo premnoge žalostne skušnje marsikaterega začetnika.

Kako mnogo je pač okvirček v roki neveščega čebelarja pripomogel pripraviti racijonelno čebelarstvo pri ljudstvu ob kredit?! Vsaj premakljiv sat mnogemu učencu plemenite bučeloreje ni nič družega, nego igrača, ki mu omogočuje, čebele neprestano vznemirjati, jih vsak dan preiskavati, satje predevati, z jedno besedo: mej ljudstvom, ki je uzor edinosti in reda, napravljati babilonsko zmešnjavo! Ali ni tu premakljivo delo sicer nedolžen uzrok, pa vendar uzrok pogina ljudstva čebelnega?! Kako umeva čebelarsko nevešč človek premakljivo delo, kažejo taki-le zgledi: Še ni dolgo temu, ko prinese mož, ki se je na stara leta odločil postati čebelar, svojemu prijatelju, široko

znanemu veščaku, krasno izdelan panj, da bi mu vanj vsadil roj. Ko slednji okvirčke natančneje pogleda, opazi, da njih razdalja meri le 5 mm in okvirjeve deščice so bile široke le 23 mm, tako da je znašala vsa širokost okvirja (z ulico vred) le 28 mm, mesto 35 mm. To bi bila nastala lepa zmešnjava v tem panju; mizar je namreč po vzorcu posnel čveterooglatno obliko in tudi velikost okvirjev je ponaredil, o naravnem razstoju satja pa, po katerem se mora ravnati razdalja okvirčkov, se mu še sanjalo ni.

Še boljši dokaz, kaj pomeni sicer racijonelen, umnemu čebelarstvu primeren panj v roki neumnega čebelarja, je ta-le žalostna zgodba: Bil je brumen kmetič in čebelar, ki je štel 60 plemenjakov v svojem ulnjaku, ki so mu vsako leto prinesli nekaj stotov (centov) dobrega medu. Delal ni drugega pri čebelah, nego vsako leto vsajal svoje roje, v jeseni pa pridno rabil spodrezalnik. Prav lahke in prav težke polke je proti sv. Mihelu zdravil z najbolj gotovim zdravilom, ki mu pravimo žveplo, za vedno.

Kar zve naš starina o novih panjih s premakljivim delom, pri katerih je nastavek ali škatlja vže pripravljena, da se brž napolni z najboljšim polnim satjem. Ta panj se povsod hvali kot racijonelen. Gospod župnik in gospod učitelj sta v teh panjih tudi zelo ugodne uspehe dosegla. „Na noge“, misli si naša korenina, „za tema dvema vendar ne smeš zaostati v čebelarstvu, vsaj si preje žvepljal, nego sta znala onadva brati!“ Dá si narediti novih panjev. S ponosom razkazuje sedaj mož napredka in umen čebelar svojim prijateljem lične omarice, ter jim razlaga priprosto ravnanje ž njimi: „Če hočeš medu, kar nastavek naloži. Sploh imaš čebele v svoji roki, kar hočeš pa ti narede.“

Čebelnjak je danes zapuščen; kakor samotni vrabec toguje po svojih nekdanjih prebivalkah, od kojih tudi jedna ne pride v posete. Če bi se pa potrudili v podstrešje, bi opazili gromado racijonelnih panjev, ki jih je naš nesrečnik rabil le preveč neracijonelno, t. j. neumno in brez prevdarka. On sam pa zdihuje: „Da bi bil vendar ostal pri starem načinu, deže in sodčeki bi bili polni medu, vse novo ni za nič!“ Nevede zopet naredi napako, meneč, da so bili stari panji boljši; ne, stari panji niso bili boljši, pač pa je v njih bolj pametno gospodaril, nego-li v novih premakljivih.

Iz rečenega sledi: Imeti premakljive panjove še ni isto kar umno čebelariti; ampak umno čebelarstvo je ravnanje in reja čebel, ki temelji v globokem, kolikor moč popolnem poznavanju bistva, življenja in značaja posamezne čebele, kakor tudi celega ljudstva in ki se jasno zaveda posebnosti življenjskih okoliščin in pogojev (podnebje, paša i. t. d.) pod katerimi je čebelam živeti.

Posavski.

Dopisi.

Iz Podutika. Ker sem Vam že parkrat poročal o mojih skušnjah z ameriškimi panji, sprejmite še te vrstice, da sprevidijo tudi drugi čebelarji razloček med našimi navadnimi ter ameriškimi panji.

Od majnika imel sem vse izrojence doma. Ko sem jeseni vse pretehtal, sem videl, da tehta najtežji amerikanec 39 kg (prazen 10 kg), najtežji kranjski

pa 17 kg (prazen 7 kg). Prvi mi je dal tri roje, drugi pa samo enega, a tudi pri drugih je razmerje podobno. Po mojem mnenji je nepotrebno vsako nadaljnje dokazovanje, da je večja mera za naše kraje večje vrednosti. Ker sem pa previdel, da so amerikanci, kakoršnega ste pri lanskem zborovanju čebelarjev šentviške fare med predavanjem pokazali, še bolj praktični kot moji sedanji, bom prišel v kratkem k Vam, da si jih bolj natanko ogledam in naredim tudi nekaj takih, oziroma, da moje sedanje po onem načinu nekoliko pre naredim. V tem pogledu, da se bo moglo tudi pri ameriškanih panjih priti od zadej do čebel, da jih bo mogoče opazovati in pitati od zadej in od tam tudi satovje odjemati, bo pridobil ta panj še večjo veljavo. — Vzel bom natančno mero tudi od Gerstungovega panja, kateri se mi prav posebno dopade; še to zimo jih bom naredil več, samo nekoliko bolj priprosto, vendar pa popolnoma po pravi meri.

Ob jednom Vam poročam gosp. urednik, da se je Gerstungova izmetalnica, katero ste naročili šentviškimi čebelarjem prav izvrstno obnesla. Neko nedeljo popoldne sem jo v navzočnosti več čebelarjev poskusil, in akoravno je bil med v satovji že popolnoma shlajen, ga je vendar hitro in prav čisto izmetala. Zasluži vsega priznanja.

Gašper Bizjan.

Iz vipavske doline. Rad bi, da bi kak drug čebelar poročal o letošnji čebelarški letini našega kraja, ker jaz znam pero prav malo po papirju voditi, in se še ne morem prištevati med najboljše čebelarje.

Skušnja nas uči, da so čebele, kadar imajo slabe čase, to je slabo ali nič paše, v panji tiho, kakor bi jih notri ne bilo. Nekako tako je letos tudi pri čebelarjih. Pri nas in sploh na Primorskem je bila za čebelorejo neizrečeno slaba letina, zato čebelarji nismo nič kaj glasni in raje molčimo o svojih uspehih, ali bolje rečeno neuspehih. Ker pa vendar želite vedeti, kako se je obneslo pretečeno leto v raznih slovenskih krajih, naj poročam od nas letos jaz, čeravno nimam nič ugodnega in veselega povedati. Povedal bom o svoji žalostni čebeloreji in iz tega lahko sklepate, kako se je godilo tudi drugim tukajšnjim čebelarjem, ker vsi nekako po istem kopitu čebelarimo.

Čez leto sem imel 50 panjev. Jeseni sem vse zaporedoma tehtal ter sem našel, da je bilo za prezimovanje samo 5 dovolj težkih. Samo to menim zadostuje, da mi verujete, če rečem, da ne pomnim tako slabe letine. Ker pa vem, da več čebel skupaj čez zimo manj povžijejo, ker si gorkoto lažje vzdržujejo, sem združil vse čebele v 24 panjev in sem jim primeroma razdelil ves njih med ter jim še nekoliko pomagal, da bodo do marca preživele. Tega dela pa bi mi ne bilo treba, če bi ubogal nasvete „Čebelarja“, da bi namreč združeval slabe in majhne rojiče, ali pa, da bi dal izrojencem zadnje roje nazaj. Res bi imel na ta način nekoliko manj panjev, a zato toliko čvrsteje, da bi si nabrali vsaj za-se za zimo dovolj. So sicer izjeme, da v dobrih letinah tudi slabeji in pozni roji še za zimo dovolj nabere, vendar sem prepričan, da bi imel tudi v takih letinah v medeni déži več medu, če bi imel od istega števila plemenjakov sicer nekoliko manj panjev, a zato gotovo primeroma težjih. Ne manjka mi trdne volje, se letos po „Čebelar-

jevih“ načelih ravnati in za trdno upam, da mi ne bo žal. Dal Bog še dobro letino in v stanu bom ob letu kaj ugodnejšega poročati.

V. Ličen.

Raznoterosti.

Razni cepovi ostanejo dolgo sveži, če se pomočijo v med ter se lahko brez škode daleč pošiljajo; ako so pa v medu shranjeni, ostanejo celo leto živi.

Ob času dobre paše zleže matica toliko jajec, da tehtajo za poldrugo matico, in posebno plodovita matica jih naleže v svojem življenji do poldruega milijona. Če bi sedele vse te izležene čebele v roju, bi bil tak, kot šmarnogorski zvon.

Iz Belgije se poroča, da tam 50 let ni bilo tako slabe čebeline letine, kot je bila letos. — Pri nas pa 100 let ne tako slabe, kot je bila leta 1896.

Pesek pred ulnjakom. Veliko naših možakarjev, ki imajo čebele, pusti pred ulnjakom kakor nalašč, meter visoko travo rasti. Naj bi ti čebelarji vendar včasih opazovali kako čebelico, ki pade težko obložena, vrnivša se trudna iz paše, v gosto travo. Kako se gnjete in napenja vse svoje moči, da bi mogla vzleteti, a komaj prileze po bilki navzgor, pade zopet nazaj v goščavo, in to ponavlja toliko časa, da popolnoma obnemore. Tik svojega doma otrpne med vlažnim biljem, njene in na stotine drugih revic smrti pa je kriv tak malomarni čebelar. Treba toraj 2—3 korake pred ulnjakom peska nasuti; marsikateri čebeli, ki spomladnega piša otrpla pade na tla, gorkota peska reši življenje. — Pozimi, ko ni posebnega dela, se pesek lahko pripravi, da se takoj začetkom spomladi posuje. F. P.

Matična ličinka postane v prvih 5 dneh, ko se iz jajčeka izleže 1500krat težja. Otrok, ki bi pri rojstvu tehtal 5 *kg*, bi postal v 5 dneh pri enakem razvitju 7500 *kg* težak; seveda bi se ne zadovoljil z navadno sesalko, ki se kupi za 10 vinarjev, temveč bi se mu moral napeljati pravi „mlekovod“ v usta, in tudi zibka bi morala biti drugačna, kakoršne so bile one, v katerih smo se zibali mi in v kakoršne še sedaj pokladajo matere svoje ljubčkeke.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 1. Naročil sem pri gosp. Petru Hočvarju v Gameljnih pri Ljubljani ameriški panj, katerega satniki merijo z lesom vred 29 × 31 *cm*. Panj ima zgoraj in na obeh straneh po eno vehe. Vprašam Vas, čemu so vehe in če je mera prava? (V. L. v vipavski dolini.)

Odgovor: Originalni ali prvotni panj, katerega sem dobil od predsednika centralnega čebelarskega društva v Aachenu g. Geilen-a, in katerega sem poslal omenjenemu mizarju za uzorec, ima tudi toliko veh. Zgornja se rabi za izredno dobre letine, da se dene na vrh nastavek — v Aachenu sem videl več izdelanih steklenih nastavkov, (ki se pa morajo pokriti, da so v temi, ker sicer ne nanosijo čebele rade medu vanje) in ti nastavki se potem ko so polni, najdražje prodajajo — stranska veha pa se odpre, če treba brezmatičen panj združiti s sosednim, samo vsi panji morajo imeti v isti

višini vehe; brezmatičnemu se zapre potem žrelo (izletalnico) in čebele se same združijo.

Okvirčki (17) te vrste amerik. panjev imajo 28×28 cm svitlobe, toraj znotraj merjeno. (Racijonalna mera je pa 25×40 cm, 11 okvirčkov.)

Listnica uredništva.

Gospod A. Ž. v Il. B.: Predno priobčimo Vaš članek, bi bilo zelo umestno, da bi sami na občnem zboru, če bi Vam bilo mogoče se ga udeležiti, o Vaših nasvetih govorili. Vsekako bi bilo zanimanje veliko in priznati moramo, da so to idejali vsestransko razvitega čebelarstva, za katerimi moramo težiti, ker so dosegljivi. Priobčimo v prihodnji številki. — Gosp. V. L. v J.: Odložilo se je do spomladi; bo bolj umestno, da takrat priobčimo. — Več gg. dopisovalcem: Ko bo času primerno, pride poslano na vrsto, tudi dopisi se bodo prej ko bo mogoče priobčili. — Gosp. J. S. v L.: Vprašate zakaj ni list takoj na novega leta dan izšel? No, ravno takrat ni mogel iziti, pač pa bi lahko par dni pozneje zagledal beli dan, ko bi ne čakali do danes klišejev za Gerstungov panj in dveh drugih, za slike k članku o Gerstungovem panju, a jih še zdaj nismo prejeli in moramo toraj omenjeni članek odložiti do tedaj, ko dobimo klišeje. Na Štefanov dan ste dobili dva lista in ves imenik, a od tega dne do novega leta še en teden ni, in v enem tednu tudi od najboljše matice ne zahtevate treh rojev, čeprav nima drugega opravila, kot jajčka leči. V tem času smo med drugim tudi to premisljevali, kako bi se prišlo v okom načinu trganja pri nas, ker po celem svetu menda ne tlačijo zalege in medu skupaj kot tu, da ljudi pretegujejo vsi mogoči krči, namesto da bi se po njem počivil in pozdravil kot Izraelci od nebeske mane. Zato pa se pri nas med tudi ne ceni tako kot drugod, in med tem, ko ga prodajajo čebelarji drugod po primerni ceni, ga prodajamo mi ceneje kot kolomaz (→šmir←).

Naznanilo.

Odbor našega društva je sklenil v svoji seji dne 22. decembra pr. l., da se bo oddajal lanski letnik »Čebelarja« po 50 kr., posamezne številke pa po 5 kr. Ako je kdo kako številko zgubil, naj se oglasi pravočasno, da popolni letnik in shrani društveno glasilo v celoti.

Prva letošnja številka se je poslala več gospodom na ogled. Prosimo jih, naj se blagohotno ozirajo na namen društva, ter naj po svoje pripomorejo do razvoja čebeloreje po slovenskem svetu, da se bomo mogli tudi na tem polji postaviti vstric sosedov, katerim so bili naši pradedi nekdanj učitelji, a mi smo tako zelo zaostali, kot v nobeni stroki. — Lista naj nihče ne zavrže, raje naj ga nazaj pošlje.

Občni zbor „Slov. čebelarskega društva“

bo 23. januarija ob 10. uri dopoldne v „Katol. Domu“ v Ljubljani (Turjaški trg) v dvorani, kjer je bil občni zbor c. kr. kmetijske družbe.

Ker bo ta dan ravno veliki letni semenj v Ljubljani se vabijo udje k obilni udeležbi, posebno radi tega, ker bo na dnevnem redu posvetovanje o čebelarskih postavah, katere namerava čebelarsko društvo na višjem mestu v potrjenje predložiti. Treba je, da se čebelarji v nekaterih točkah, od katerih je pravi uspeh čebelarstva odvisen, zjedimo in da skupno označimo postave, katere naj bi bile opora za razvitek naše stroke. Odbor.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Fr. Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.